

MAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

B.U.É.K.!

Ezzel a mozaikszóval kívánunk egymásnak boldog új esztendőt a polgári év kezdetén. Legtöbbször, vagy majdnem mindig megszokásból. Így illik. Ez a szokás. Olyan, mint a „Jó napot!”, vagy a „Jó estét!”. Semmiféle külön tartalom nincs mögötte. Egyszerűen jelezzük azt, hogy észrevettük a másik embert, ismerjük.

Létezik azonban ennek a mozaikszónak egy másik feloldása is, mely keresztény körökben is néha használatos: **Bízd Újra Életed Krisztusra.**

Miért ne kívánhatnánk ezt egymásnak? Nem csak megszokásból, nem csak azért, mert jelezni akarjuk valakinek, hogy észrevettük. Ebben a kívánságban, sőt, felszólításban, sokkal több van, mint egy újabb boldog év. Egy boldog élet!

A fogadkozások időszakát éljük. Megfogadjuk, hogy az előttünk álló évben leszokunk a dohányzásról, lefogyunk, mértékletesebbek leszünk italban és egyebekben. Nagy terveket szövünk, új célokat állítunk magunk elé. Mások reménykednek a jobb jövőben, biztos munkahelyről álmodnak, fedezetet arra, hogy gyermekeiket taníthassák, megoldást várnak anyagi gondjaira. Mindegyik kívánságban, tervben rejtezik egy szebb, könnyebb élet utáni vágy. Azt keressük, ami kiteljesítheti az életünket, ami szárnyakat adhat, ha megvalósul, amiben örömeinket lelnék.

Jól van ez így. E vágyak, tervek, remények viszik előbbre az embert a maga választotta úton, adnak erőt ahhoz, hogy leküzdje nehézségeit.

Létezik emellett egy másfajta vágy is a szívünk mélyén: szeretnénk boldogok lenni. Igazán soha, senki nem tudja megfogalmazni, mi is az a boldogság. Talán egy olyan állapot, minden minden szép, jó, megnyugtató és soha nincs vége. Nem múlik el holnap, holnapután, egy hét múlva. Minden tökéletes. Ez mit jelent? Nem tudjuk, csak érezzük, hogy valahol lennie kell egy ilyen érzésnek, állapotnak. Azt is érezzük, hogy a körülöttünk lévő világnak is ilyennek kellene lennie.

Nem ilyen. Ezért is vágyakozunk a boldogságra, ezért is vonzódik szívünk a tökéletesség felé. Ezt a tökéletességet keressük kimondva-kimondatlanul a hétköznapi harcokban, szürke egyhangúságában. Valljuk be: nem nagyon találjuk sehol.

Általában rossz helyen keressük. Mindig valami kézzel fogható, pénzért megszerezhető, fizikailag is értelmezhető birtokláshoz kötjük. Magyarán: VALAMIT szeretnénk megszerezni, elérni, birtokolni, hogy boldogok lehessünk. Később, kezünkbe véve ezt a bizonyos VALAMIT, vagy az azt jelképező papirozt, rádöbbenünk, hogy a boldogság nem érkezett meg menetrendszerűen, dacára annak, hogy tervünk valóra vált. Öröm, megelégedettség volt, majd tovaszállt, mert esetleg nem teljesen olyan lett minden, mint amire vágytunk, nem is olyan szép, nem is olyan jó, nem is érezzük azt az igazi felszabadultságot, amire számítottunk. Nem marad más hátra, új VALAMIT kell keresnünk, ami ennél is jobb lesz.

Itt a probléma a mai modern, felvilágosult, saját nagyságától olyannyira megszédült ember lelkében. Természetfeletti

erőkben nem hisz, többet tud ő már annál, hogy ilyen gyermekmesékben higgyen, de hatalmas elméjével a boldogságot VALAMITől várja!

Vajon adott-e már felhőtlen boldogságot az a tudat, hogy egyre nő a bankszámla összege, gyarapodik a takarékbetét? Adott-e élethosszig tartó boldogságot az új lakás, új autó, az egzotikus nyaralás, a hatalmas TV készülék? Adott-e megnyugvást a szüntelen munka, amely a gondos, önfeláldozó családfő vagy családanya szerepében tetszelegve csábít arra, hogy egyre több időt szenteljünk a pénzkeresetnek, egyre evesebbet a családnak?

Aki bankbetétet gyűjt, aggódik a kamatok, a gazdasági válság miatt, állandóan azon jár az elméje, hogyan járhatna jobban, azon kesereg, mit mulasztott el, hogyan fialtathatta volna jobban a vagyonát. Aki új lakásba költözik sokszor később rájön, nem is ilyet szeretett volna, sokba kerül a fenntartás, karbantartás. Az új autócsoda pedig meg ne sérüljön, el ne lopják, még időben ki lehessen cserélni egy újabb változatra, a nagy TV meg ne hibásodjon, sőt lehetett volna nagyobbat is venni, ha egy kicsit körültekintőbb, ezt jövőre meg is kell majd tenni, mert lemarad az új vívmányokról. Új szerzemények, új gondok és félelmek. Valahogy mindig ide ér el az ember, mire a tervei megvalósulnak. A boldogság pedig még elérhetlenebb távolba került.

Mi hát a megoldás? Legyünk egy kicsit „elmaradottak”. Olyan, aki hisz a természetfeletti erőben, hisz abban, hogy minél többet tud meg a teremtett világról, annál inkább tudtában van, mennyi mindent nem ért és nem tud még arról, ami körülveszi; minél ámulatba ejtőbb felfedezésekről hall, annál erősebb a hite abban, hogy mindez nem lehet véletlen, hogy e mögött VALAKINEK, értelmes, mindenható VALAKINEK kell lennie; minél inkább rácsodálkozik a világra, annál inkább megérti, hogy ez a VALAKI nagyon szeretheti az embert, mert egy igazi paradicsomkertet ajándékozott számára.

Látva a teremtett világ csodáját, rá kell döbennünk: ŐT keressük! Azt a VALAKIT, aki mindezt létrehozta. Azt a VALAKIT, aki ezt a tökéletes világot - melyet az emberiség következetesen el akar pusztítani saját önző céljai érdekében - teremtette! Aki ilyen tökéleteset alkot, annál van a boldogság!

Amikor a boldogságot keressük, Istent keressük. Alkalmazkodva világunkhoz ezt nem merjük még magunknak sem bevallani. Pedig jobban tennénk, mert így minden világossá és egyértelműbbé válna. Igaz, talán kicsit nehezebbé is.

Ha csak úgy általában a boldogságot keressük, abba nagyon sok minden belefér: seregnyi elérendő cél és ezekhez eszköz. Azonban, ha konkrétan Istent keressük, ez már korántsem így van.

Istenhez csak egy út vezet. Igaz, erre mindenki máshogy talál rá, de ugyanazt az utat találjuk meg mindannyian. Ezen a megtalált úton pedig meghatározott részeclok és eszközök állnak rendelkezésünkre, ezekhez kell igazodnunk. Nem tehetünk meg mindent, mint ha csak egyszerűen VALAMIT

keresnénk, hiszen VALAKIT keresünk. VALAKIT, aki nem mérhető pénzben, haszonban, anyagi javakban. Őt csak saját magával mérhetjük, mert a tökéletes mértéke a tökéletesség.

Boldogságot keresve egyedül ez vezet célra: Istent keresni és rátalálni a Hozzá Vezető Útra. Igen, az Útra. Az Igazságra. És az Életre. Aki által eljuthatunk az Atyához. Igen Jézusra.

Végző soron akkor lehetünk boldogok, ha életünket újra Krisztusra bizzuk. BUÉK! Ez legyen a célunk az előttünk álló évben! A Szentlélek vezetésével találjuk meg Jézust, általa az Atyát! Találjuk meg lelki békénket, igaz boldogságunkat! Az Istent hordozzuk a szívünkben, az ő szeretetét éljük meg!

Emlékezzünk: az Istent szeretőknek minden a javukra válik. Istennel, az ő szeretetével a szívünkben nem számít válság, nehézség, megpróbáltatás. Valamiképp mindig „jól jövünk

ki” belőle, valami módon a javunkra fog válni. Talán tanulunk hibáinkból, előtérbe helyezük a családot, szereteteinket, rájövünk arra, hogy az ember és az emberi kapcsolatok fontosabbak az anyagi javaknál, a szeretet és az összefogás nagyobb dolgokra képes, mint az önzés, a széthúzás, a gyűlölködés. Rábredünk arra, hogy a legnagyobb kincsünk Isten jelenléte, legnagyobb boldogságunk Őt hordozni szívünkben, Ővele élni életünket, Ővele szeretni a körülöttünk élőket.

Legyünk Bátrak! Bizzuk Újra Életünket Krisztusra!

(✂)

CSALÁDI ROVAT

MEGVÁLTOZHATNAK

Egy tinédzser elkeseredetten panaszkodott Mark Twainnek, a híres amerikai írónak:

- Rettenetesen a szüleim. Az apámmal például még véletlenül sem értjük meg egymást.

Állandóan veszekszünk.

Begyöpösödött, fogalma sincs a modern élettről! Kibíráhatatlan a helyzet. Azt hiszem legjobb lesz, ha leköltözöm otthonról, amint csak lehet...

- Fiatal barátom – válaszolta az író -, mélyen átérzem a helyzetét. Tudja, amikor 17 éves voltam, az apám ugyanilyen lehetetlen alak volt. Műveletlen, életidegen, önző. De legyen egy kis türelemmel. Tudja, a szülők sajnos nagyon lassan fejlődnek. Tíz évvel később ugyanis, amikor 27 éves lettem, legalább már annyira jutott, hogy néha már egész értelmesen el lehetett beszélgetni vele. És mit mondjak? Harmincas éveim végén, akár hiszi, akár nem, ha tanácsra volt szükségem, gyakran idős apámhoz fordultam. Hát látja, így megváltozhatnak....

(Mark Twain nyomán)

Érdemes megfontolni e gondolatokat szülőknek és gyermekeknek egyaránt.

A szülőknek: nagy türelem kell ahhoz, hogy kamaszodó gyermekeinket megértsük, szeszélyeiket, világlátásukat, sokszor epés megjegyzéseiket, nyegle viselkedésüket türelemmel elviseljük.

A gyermekeknek: az elhamarkodott ítéletalkotás akár a szülőkről, akár a világról nagy problémákat okozhat, életeket, családokat, szeretetkötelékeket rombolhat szét, melyeket újra felépíteni sokszor lehetetlen. A későbbi élettapasztalat sokat változtat az ember személyiségén. Nem érdemes vélt szabadságunk és egyéni véleményünk túlzott védelmével lelki sebeket okozni.

Ez utóbbi, a sebezés persze igaz mindkét félre. A szeretet, a türelem, a tapintat, a megbecsülés, a tisztelet sok-sok bajnak, konfliktusnak megelőzője lehet.

Figyeljünk egymásra, szeretettel, őszintén beszéljük meg a problémákat egymással.

(✂)

BETELEHEMEZÉS

Az elmúlt adventben is betelehemezással köszöntötték az advent végét az iskolások. Köszönjük mindenkinek, akik fogadták a kis

csapatokat. Szeretettel tanulták meg a szerepeket, sokat izgultak, hogy jól sikerül-e. Reméljük, sok otthonba varázsoltak karácsonyi hangulatot és vittek vidámságot, szeretetet. (✂)

KARÁCSONYI MŰSOROK

Már hagyományteremtő módon Karácsony előtt az óvodások és az iskolások karácsonyi műsorát is megtekinthettük a templomban.

Az óvodások a maguk ártatlanságával, valamint kitűnő műsorukkal elővételezték számunkra szenteste hangulatát advent 4.vasárnapjának délutánján.

Az iskolások műsorát szenteste napjának délutánján tekinthettük meg. Ők már „nagyosabban” állították

elénk a szent éjszaka misztériumát, előkészítve a jelenlévők szívét az esti ünneplésre.

Megköszönöm az óvodások felkészítését Völfingerné Ruip Renátának és segítőinek, valamint az iskolások felkészítésében segédkezőknek is köszönetet mondok. Gynacsak köszönettel tartozom a gyermekeknek is, akik szereptanulásukkal, előadásukkal örvendeztették meg azokat, akik eljöttek a ét karácsonyi előkészület jehgyében rendezett előadásra! (✂)

A HÓNAP SZENTJEI

Remete Szent Pál Egyiptom, 228. +Egyiptom, 341. v. 343.

A szent életét így írja le Szent Jeromos, aki maga is tapasztalatból ismerte a pusztai remetéket életét:

Decius (259--261) és Valerianus (253--260) császárok idejében igen nagy üldözés támadt az egész világon a keresztények ellen, de főképpen Thébában, Egyiptom tartományában, a Nílus folyó vizeinél. A császárok szolgálai vagy inkább ördögei minden igyekezetükkel keresték a keresztényeket, hogy igen kegyetlen gyötrelmekkel mind testi, mind lelki életüktől megfossszák őket, megtagadtatva velük az igaz hitet. Pál tizenöt esztendő volt, mikor sógora - - hogy jószágát, amelyet atyja hagyott rá, megszerezze -- el akarta őt árulni a kegyetlen üldözőknek, nem tekintve felesége könnyeire. Ezért Pál elhatározta, hogy mindenét elhagyja, s a pusztába megy lakni a vadak közé, gondolva, hogy azok kegyesebbek lesznek hozzá, mint az emberek.

A pusztába érkezve egy barlangot talált, mellette egy forrást és egy pálmafát. Úgy megtetszett neki a hely, hogy elhatározta, ott éli le életét, mert ételt ad neki a pálmafa gyümölcse, italt a forrás, ruhát meg a pálmafa levelei. Pál kilencvennyolc esztendeig élt itt. Senki ne csodálkozzék ezen -- mondja Szent Jeromos --, mert bizonyosságom Jézus Krisztus az ő angyalaival, hogy én két remetét láttam Szíria pusztájában, kik közül az egyik ötven esztendeig volt egy barlangban, és egész idő alatt makkból készített kenyérral és zavaros vízzel élt. A másik egy régi kútban lakott, s naponta csak öt száraz fűgét evett, semmi egyebet. Abban az időben, amikor Pál a pusztában élt, Szent Antal barát is ott lakott, aki kilencvenesztendő lévén elgondolkozott azon, vajon van-e valaki, aki nála több időt töltött a pusztában. És jelentették neki, hogy van egy nála tökéletesebb, s induljon el keresésére. Mindjárt útnak indult a jó öregember, egy botocskával támogatva megrokkant testét. Egy egész napig ment, de semmi más nem talált, csak vadak csapásait. Az éjszaka nagy részét imádságban töltötte, majd másnap megint útnak indult, s hamarosan talált egy barlangot, melynek közelében figyelni kezdett, van-e odabent valaki. Állhatatosan figyelve észrevette, hogy fény van benn a barlang egyik szegletében. Nem tudta a szent ember, mit tegyen: bemenjen-e vagy bekiáltson? Míg így tanakodott magában, egyszerre csak becsukták előtte a barlang ajtaját, és ő kívül maradt.

Akkor Antal megértette, hogy ott van az, akit ő keres. Leborult a földre és alázatosan kérte, nyisson neki ajtót. Így beszélt: „Te tudod, ki vagyok én és honnan jövök; és noha nem érdemlem meg, hogy meglássam arcodat, mindaddig el nem megyek innen, amíg nem láttalak. Te befogadod a vadakat, és azok szállást vesznek nálad, miért vetsz meg engem, aki ember vagyok? Szorgalmasan kerestelek, és ő, szerencsémre meg is találtalak. Miért nem akarod, hogy bemenjek hozzád? Ha nem engeded, hogy életben lássalak, tudd meg, hogy halva fogsz találni az ajtód előtt, és fáradnod kell majd a testem eltemetésével, mivel nem akartál látni engem.” Nagy sóhajtasokkal mondta e szavakat Szent Antal a vágy miatt, mivel látni kívánta Szent Pált, az Isten szolgáját. Pál az ajtó mögül így felelt neki: „Jó atyám fia, én nem tudom, mi a kívánságod, amit könyörgések és könnyhullatások erejével akarsz. Ha meghalni jöttél ide, ne csodáld, hogy nehezen nyitok neked ajtót” -- és ezt mondva kitérte ajtaját.

Megnézték egymást a szent vének nagy csodálkozással, és aztán összelelkezve nevükön szólították egymást, mintha már régi ismerősök lennének, és nagy hálát adtak Istennek.

Azután leültek a forrás közelében, és Pál szólni kezdett: „Íme, itt van, akit a pusztában annyi fáradsággal kerestél. Íme, a már megszennyvedt tagok megöszült szőrrel fedve. Íme, az ember, ki majd porrá lesz. De minthogy a szeretet minden dolgokat elsenved, a fáradságon kívül, melyet keresésem miatt vállaltál, azt akarom, hogy más fáradságod is legyen: mondd el nekem, hogyan folynak most a világ dolgai, ki uralkodik, és vannak-e még bálványozók? Szent Antal mindent rendben elbeszélt, aztán elmondta a maga életét, hogy miért jött a pusztába, és mennyi időt élt ott. Miközben így beszélgettek, eljött egy holló, leszállt a közeli fára, azután kedvesen hozzájuk repülve letett közéjük egy kenyeret, és elszállt. Akkor Pál azt mondta Antalnak: „Áldott legyen az Úristen, ki nekünk eledelt küldött. Tudnod kell, hogy hatvan esztendeje már, hogy ez a holló nekem mindennap fél kenyeret hord, de most a te eljöveteledért az Úr megkettőzte az ételmet. Mind a ketten hálát adtak az Istennek, azután egy kicsit vetélkedtek azon, ki legyen, aki megtöri a kenyeret. Pál azt mondta, Antalnak kell elosztania, mert ő a vendég. Antal meg azt mondta, hogy Pálnak kell osztania, mert ő az öregebb. Végül megegyeztek abban, hogy közös erővel törik ketté a kenyeret. Miután ettek, ittak a forrás vizéből és hálát adtak az Istennek. Mikor eljött az éjszaka, annak nagyobbik részét imádságban töltötték. Másnap visszatérve a nyájas beszélgetésre, Pál így szólt Antalhoz: „Édes Atyámfia, régóta tudtam én, hogy te e pusztában lakol. És az Úristen megígérte nekem, hogy meglátlak téged halálom előtt. Ezért eljött az idő, melyet oly igen kívántam, melyben az én lelkem eloldódik testem kötelékeitől. Az Isten hozott téged ide, hogy eltemesd az én testemet, földbe temetve a földet. Mikor Antal ezt megértette, sírni kezdett, és kezdte kérlelni, hogy vigye őt magával arra az útra. Erre Pál így felelt: „Antal, nem illik, hogy azt akarjad, ami nem tetszik az Istennek. Jó volna neked a test terhéért elhagynod, és a makula nélküli Barányt, Krisztus Jézust követned, de atyádfiainak hasznáért szükséges, hogy bizonyos ideig még velük maradj, őket tanítsd és jó példát adj nekik. És ha nem restellnéd a fáradságot, megkérnélek, hogy menj el, és hozd el nekem azt a palástot, amit neked Atanáz adott, hogy abba takarva temesd el testemet. Pál nem azért mondta ezt, mintha gondja lett volna arra, hogy holtteste mibe lesz takarva, hanem hogy Antal ne legyen jelen halálakor, és így kevésbé fájjon neki a halála. Csodálkozott Szent Antal, hallva, hogy Pál Atanáz palástját kéri, amiről eddig nem volt szó közöttük. Meggondolva azonban, hogy Isten Pál szívében lakik, nem mert neki ellentmondani, ezért sírva megcsókolta kezét és szemét, majd visszatért a saját klastromába. De oly nagy sietséggel akart járni, hogy ugyancsak megeröltette megrokkant testét. Megérkezve klastromába, meglátta őt két tanítványa, akik vénségében szolgáltak neki, elébe mentek, és így szóltak: „Hol voltál, édes Atyánk?” Ő így válaszolt: „Jaj nekem, szegény bűnösnek, ki méltatlanul viseltem a szerzetes nevet. Én láttam Illést, láttam Keresztelő Jánost, mivelhogy láttam Pált a Paradicsomban.” A szent öregember nem mondott egyebet, hanem a földig lehajtva fejét, mellét verve bement a cellájába, és vette a palástot. Tanítványai kérték, magyarázza meg nekik a dolgot, de ő azt felelte nekik: „Ideje van a hallgatásnak, és ideje van a szólásnak.” Evett egy keveset, és útnak indult. Közben állandóan Pálra gondolt, mivel félt, hogy távollétében meghal. Két napon át vándorolt, s már nem volt több hátra, mint három óra járásnyi út, mikor látta Pál lelkét olyan fehéren, mint a hó, amint a mennybe ment nagy fényességgel a próféták és apostolok társaságában, s az angyalok nagy sokaságától kísérve. Akkor Antal a földre

borult, port szórt a fejére, és mondta: „Ó, Pál, miért hagytál el engem? Miért nem búcsúztál el tőlem? Olyan későn ismertelek meg, és ilyen hamar vesztettelek el téged...” Mikor odaérkezett, látta, hogy Pál térden áll, arcát és kezét az égre emeli, mintha még élné. Megölelte a szent testet, megcsókolta, és keservesen siratta. Azután karjaira vette, kivitte a barlangból, és elmondta mind a zsolnárokat és dicsőreket, amelyeket a halottakért szoktak mondani a keresztények. Elvégezve a zsolozsmát gondolkodni kezdett, hogy miként temesse el a szent ember testét: Ha visszamegy a kolostorba szerszámokért, mi lesz a szent testtel, míg visszajön, hiszen három napig tart az út. De azt is fölöslegesnek tartotta, hogy ott maradjon tétlenül. Végül is elhatározta, hogy ott marad, és így szólt az Istenhez: „Uram, Istenem, meg akarok halni a szolgáló mellett. Itt akarok megpihenni, mert ily módon boldog lesz a lelkem.” -- Midőn Szent Antal így szólt, egyszer csak két oroszán jött a sűrű erdőből, kiket Antal meglátva igen megrémült. De szívét Istenhez emelte, és segítséget kért tőle. Látta, hogy az oroszánok úgy közelítenek hozzá, mint a szelíd bárányok. Megálltak Szent Pál teste mellett, és ordításukkal mutatták,

hogy ahogyan tudják, siratják az ő halálát. Aztán kisvártatva körmükkel kaparni kezdték a földet, s hamarosan akkora árkot ástak, amelyben elfért egy ember teste. Elvégezvén munkájukat Szent Antalhoz közeledtek, és fejüket szelíden ingatva nyaldosták a kezét, mintha jutalmat kérnének munkájukért. Antal úgy ítélte, hogy áldást kérnek tőle, ezért szeméit az Úrhoz emelve így szólt: „Uram, Istenem, kinek gondviselése nélkül a falevél sem rezdül, és a legkisebb madár sem veszíti életét, add meg ezeknek az állatoknak, kik téged tisztelnek, ami nekik illendő.” És megáldva azokat, intett a kezével, hogy elmehetnek, s azok úgy is cselekedtek.

Antal ezután fogta a holttestet és a verembe tette, aztán befödte földdel. Előbb azonban betakarta a magával hozott palástba, és magához vette Pál köntösét, amely pálmafalevelekből készült, hogy ez legyen öröksége. Ezután visszatért klostromába, és elbeszélte tanítványainak mind, ami történt. A húsvéti és a pünkösdi nagy ünnepeken ettől kezdve mindig magára öltötte Pál köntösét. Ennek a dicsőséges Remete Szent Pálnak a halála Krisztus Urunknak 343. esztendejében történt.

(Forrás: Szentek élete I.)

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki segített abban, hogy a karácsonyi felkészülés és az ünnepek programjai zökkenőmentesen, szépen lezajlottak: a gyermekműsorok felkészítőinek, az azokban szereplő gyermekeknek, Leitner Józsefnének és Szarvas Ferencnek a szép fenyőfákért, melyekkel a templomot díszíthettük, mindazoknak, akik részt vettek a templom ünnepi díszítésében, takarításában, akik az ünnepi liturgiákon énekeltek. Szintén köszönetet szeretnénk mondani azoknak, akik az egész elmúlt év folyamán segítetek abban, hogy ünnepeink, programjaink megvalósulhattak: sekrestyésünknek, Marikának, minden templomtakarítónak, minden testületi és egyházközségi tagnak, akik a nagyobb ünnepeink díszítésénél, előkészületeinél segédkeztek, kántorunknak és énekkarunknak a sok szép éneklést, a szülőknél, hogy a családi napokat megrendezhettük, a rózsafüzér társulati tagoknak kitartó imádságukért, a hitoktatóknak a gyermekek hitre neveléséért, és mindenkinek, aki akár anyagilag, akár imáival támogatta azon munkát, melyet annak érdekében végeztünk, hogy Istenhez mindannyian közelebb kerülhessünk, vele élhessük mindennapjainkat békében, szeretetben!

VIDÁM PERCEK

Egy fazon stoppol egy eléggé gyér forgalmú úton.

Ráesteledik, az eső is szemerkélni kezd amikor meglát egy lassacsán felé közeledő fénycsót. A kocsit lassan mellé gurul és emberünk meg sem várva hogy az megálljon, kinyitja a jobb oldali ajtót és beugrik...

... megdöbbenve látja, hogy a kocsiban nem ül senki, de az szépen egyenletesen halad tovább... első megdöbbenéséből felocsúdva - arra gondolva, hogy itt legalább nem ázik - elnyújtózik az ülésen, és ekkor veszi észre, hogy az úton egy kanyarhoz közelednek.

Még mielőtt a kormányhoz tudna nyúlni, megjelenik egy kéz és a kocsit a helyes irányba kormányozza, majd eltűnik. Az emberünk köpni nyelni nem tud a megdöbbenéstől, főleg amikor a jelenet a következő kanyarnál megismétlődik, majd újra és újra, ahogy épp az útirány megkívánja.

Végül elérkeznek egy benzín-kúthoz ahol a kocsit begördül a parkolóba...

A stoppos - aki ekkora már eléggé be van rezelve - félelmében meg sem várja, hogy a kocsit megálljon, kipattan és berohan a töltőállomásra. Megpillantja a pult mögött álldogáló kutast és éppen belekezdene az elképesztő történet elmesélésébe, amikor kinyílik az ajtó és belép két ázott férfi. Az egyik rápillantva odaszól a másiknak:

- Te Béla! Itt az a fickó aki beugrott a kocsiba amikor toltuk...

Programok:

Rózsafüzér társulat titokcsere:

február 8. vasárnap délután 3 óra.

Engesztelő nap:

Február 13. péntek este 6 óra

A falusi lelkész így kezdi az istentiszteletet:

- Kedves híveim! Van egy jó és egy rossz hírem! A jó hír az, hogy van elég pénzünk arra, hogy felújítsuk templomunkat! A rossz hír az, hogy ez a pénz egyelőre még a ti zsebetekben van.

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28. Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735